

Holly Hepburn

Vertrek naar Darling Cove – deel 1
Een nieuwe horizon

1

Logan

Het leek op de weg die naar het einde van de wereld leidde.

Logan Silk leunde tegen de motorkap van de tweedehands Toyota Hilux, die hij speciaal voor deze trip had gekocht, en nam het uitzicht in zich op. Door golven gerimpeld zand strekte zich uit tot de metaalgrijze horizon, onderbroken door de smalle dijk. Het was een zwarte strook asfalt, bevekt met groene algen en hier en daar een schittering van het zilveren water dat de stroming had achtergelaten. Beide kanten werden omlijst door rotsen die met algen bezaaid waren en stenen die onwillekeurig waren achtergelaten door de Noordzee, of er met wat meer precisie waren neergelegd door de ingenieurs die de weg decennia geleden hadden aangelegd. Het asfalt verdween in een bocht vanaf de plek waar Logan stond en sneed dwars door de dofbruine zandvlakte, richting de verre en vage omtrek van Ennisfarne, ongeveer tweeënhalve kilometer van de kust van Northumberland. Vlagen van de met zout gevulde wind bliezen donkere haarlokken over Logans gezicht toen hij over de weg uitkeek. Zijn adem vormde wolkjes in de ijskoude februarilucht. Er reden geen auto's voor of achter hem. Hij was helemaal alleen, op de vogels na die boven zijn hoofd cirkelden.

Het licht was niet slecht, concludeerde Logan met zijn professionele blik, ondanks de winterse lucht. Een paar vastberaden zonnestralen braken door om een stuk van de verderop gelegen zee te verlichten. Het waren schemerige stralen die de wolken in vuur en vlam zetten en goud kleurden. Logan kwam in de verleiding om een van zijn camera's erbij te pakken. De belofte van het fenomenale licht in Northumberland had kunstenaar Turner eeuwen geleden naar het

nabijgelegen eiland Lindisfarne gelokt en het was wat Logan op dit moment naar Ennisfarne had gebracht. Dat, en het vooruitzicht op alleen zijn. Afgesneden zijn van het vaste land, in elk geval door een weg, was aanlokkelijk. En aangezien het eiland slechts tweehonderdvijftig mensen huisvestigde, hoopte hij dat hij de komende maanden helemaal op zichzelf kon zijn. Maar voor nu liet hij zijn camera's in de auto liggen. In plaats van ze te pakken trok hij zijn handschoenen uit en legde hij het plaatje voor hem vast met de camera van zijn telefoon, waarna hij de beelden met een kritische blik bekeek. Het licht was beter dan hij verwachtte. Zoals altijd had de camera meer gevangen dan je met het blote oog kon zien. De wolken zagen er majestueus uit, bijna bovennatuurlijk, alsof de lucht in tweeën was gespleten en de schoonheid van de hemel tentoonstelde.

Logan keek weer naar de weg en had het irrationele gevoel dat hij op de proef werd gesteld. Alsof hij beoordeeld zou worden terwijl hij over de dijk reed en om een of andere reden tekort zou schieten. Dat de golven aan beide kanten van de weg zouden opstijgen, omlaag zouden klappen en hem en zijn robuuste auto weg zouden spoelen. Maar dan glimlachte hij, omdat hij er vrij zeker van was dat hij dat scenario in een film had gezien. Al zou wegspoelen in de zee helemaal niet onrealistisch zijn op een plek als deze. Er waren in het verleden meerdere bezoekers van Ennisfarne en Lindisfarne geweest die de opkomende vloed hadden onderschat en daardoor in de problemen waren gekomen. Er was zelfs een houten vluchthut halverwege elke dijk die naar een eiland leidde, hoog boven zeeniveau, zodat gestrande automobilisten die hun voertuigen hadden achtergelaten, buiten het bereik van de meedogenloze oceaan konden wachten om gered te worden.

Die gedachte zette Logan aan tot actie. Hij duwde zichzelf de motorkap van de Hilux af, ging weer achter het stuur zitten en startte de motor. De tijd die hij had om veilig over te steken werd met elke minuut waarin hij naar de hemel staarde minder en hij was niet van plan om het risico te lopen het lachertje van het reddingsteam van Seahouse te worden. Vooral niet wanneer de kans bestond dat hij herkend zou worden. Hij zag de koppen van de roddelbladen al voor zich.

AANGESPOELD!

Bekende fotograaf Silk heeft het niet droog kunnen houden na relatiebreuk

Het zou niet uitmaken dat zijn beslissing om naar de Farne-eilanden te komen niets te maken had met zijn relatiebreuk met Suki. Dat was maanden geleden gebeurd en ze waren met een goede verstandhouding uit elkaar gegaan, voor beroemdheden dan. Maar de roddelbladjournalisten waren niet op zoek naar feiten - er viel geen geld te verdienen aan relatiebreuken die zonder drama plaatsvonden – en het plan dat Logan had bedacht om onder de radar te blijven in Ennisfarne zou in duigen vallen. Daarnaast was de Hilux volgeladen met een aantal van zijn favoriete camera's, zijn oude kameraden die hij gedurende een groot deel van zijn carrière had gebruikt. Die ging hij echt niet zomaar afstaan aan de zee.

Logan liet de motor weer draaien en vervolgde zijn weg over de dijk. Terwijl hij het eiland naderde, strekte de omgeving zich steeds verder uit tot een panoramisch uitzicht. Het meest noordelijk gelegen punt stak hoog uit boven zeeniveau en bestond uit gevaarlijke kliffen en rotsen, die een thuis boden aan een verbluffend gevarieerde vogelpopulatie. Hier was ook een van de meest gefotografeerde ruïnes van Engeland te vinden: de indrukwekkende overblijfselen van het Ennisfarne nonnenklooster. Op Lindisfarne was een soortgelijke vestiging te vinden. Het was een setting die Logan deed denken aan een gothic horrorfilm en aan muziekvideo's uit de jaren tachtig. Hij had er ooit een shoot gedaan voor *Vogue* en de grimmige schoonheid van de locatie liet die van de modellen bijna verbleken. Maar ditmaal trok het andere uiteinde van het eiland zijn aandacht. De kalkstenen boog boven de zuidpunt, die een opening vormde voor de oceaan die erachter lag. Dat zou in de nabije toekomst elke ochtend zijn uitzicht zijn, al was het dan wel een stuk dichterbij, en hij kon zich niet voorstellen dat hij er ooit genoeg van zou krijgen.

De dijk boog af naar links en leidde Logan van het vlakke zand af en naar de landtong, al wist hij dat ook dit deel van de weg snel

onder water zou komen te staan. Toen hij in zijn achteruitkijkspiegel keek was hij niet verrast dat hij licht zag glinsteren op het water achter hem. Er was nu geen weg meer terug, tenminste niet voor de komende zeven à acht uur. Hij wierp een blik op het navigatiesysteem, dat hem vertelde dat hij zijn bestemming – Darling Cove – over zeventien minuten zou bereiken. Eerst moest hij door Ennisfarne rijden, met zijn kleine haven en smalle straatjes, waardoor je het gevoel kreeg terug in de tijd te gaan. Hij besloot om wat basisbenodigdheden te kopen in de dorpswinkel, voordat hij naar het huisje zou rijden waar hij tot de zomer zou verblijven.

The Nook was gelegen tussen de pub Fisherman's Arms en een vrolijk uitzierend café in Long Street. Het had uitzicht op de kleine haven, met zijn op en neer deinende vissersboten en willekeurig geplaatste kreeftenpotten. Logan parkeerde in een van de vakken voor de winkel en zette een honkbalpet op zijn hoofd, voordat hij naar binnen liep. De eigenaar van het huisje had hem in een van haar e-mails verteld dat verschillende supermarkten op het vasteland in Ennisfarne bezorgden, waardoor hij ook online boodschappen kon doen. De bezorgingen moesten wel zorgvuldig afgesproken worden, zodat de bezorgers voldoende tijd hadden om naar het eiland en weer terug te rijden. Hij wilde zich niet direct met dat soort praktische zaken bezighouden, en al helemaal niet als The Nook alles verkocht wat hij nodig had.

Logan had geen hoge verwachtingen toen hij de winkel binnenliep. Voor zijn carrière was hij al op meerdere afgelegen plekken geweest, waar de dichtstbijzijnde winkel soms niet meer was dan een soort houten container zonder personeel, waar je alleen binnen kon komen via een app, of een leegstaand wegrestaurant, waar in een straal van ruim tweehonderd kilometer geen enkele buur te bekennen was. Hij wist dus welke belangrijke rol lokale winkels speelden in dit soort gemeenschappen. Alsnog was hij verrast door de hoeveelheid artikelen in de schappen van The Nook. Het was niet te vergelijken met de supermarkten waar hij normaal kwam, maar ze hadden in elk geval veel meer dan alleen de basisbenodigdheden. Naast oploskoffie vond hij ook koffie van Taylor's of Harrogate, een assortiment van goede fruittheeën en chocolademelk-

poeder van Green and Black. Tussen de potten zilveruitjes en augurken zag hij gepekeldes citroenen en olijven met piment. Toen hij het einde van het gangpad bereikte zag hij tot zijn verbazing zelfs een toonbank met allerlei delicatessen, zoals Spaanse fuet en zongedroogde tomaatjes.

De verbazing was vast van zijn gezicht te lezen, want de gezette vrouw van middelbare leeftijd achter de toonbank keek geamuseerd. ‘Welkom bij The Nook. Bent u naar iets specifiek op zoek?’

Haar woorden waren doordrongen van hetzelfde Northumbri-sche accent dat hij zich herinnerde van zijn laatste bezoek aan En-nisfarne. Het leek op een accent uit het noordoosten, maar niet op dat van Geordies. Hij kon haar in elk geval verstaan. De vorige keer was dat bij een paar eilandbewoners niet het geval geweest, al wist hij vrij zeker dat ze hem en de rest van de crew toen in de maling namen.

‘Niet echt,’ zei hij. ‘Thee, koffie, brood en melk. Dat soort dingen.’

De ogen boven haar rozige wangen stonden nieuwsgierig, nu ze wist dat hij hier niet voor een dagtripje was. ‘U kunt hier alles vinden wat u nodig heeft. Hoe lang blijft u?’

Het was een volkomen normale vraag, maar Logan moest alsnog de drang onderdrukken om te antwoorden dat haar dat niets aanging. ‘Daar ben ik nog niet uit,’ zei hij, zo neutraal als hij kon. Maar het was vanzelfsprekend dat hij de komende maanden hier zijn boodschappen zou doen, dus toverde hij een warme glimlach tevoorschijn en zei hij: ‘Een poos, denk ik.’

Ze knikte. ‘Dan kan ik mezelf maar beter voorstellen. Ik ben Freda, eigenaar van The Nook. Als er iets ontbreekt in de schappen, laat het me weten: ik ben er om u van dienst te zijn.’

‘Bedankt, ik zal het onthouden,’ zei hij en hij liet zijn blik over de variëteit aan smakelijke hapjes onder de glazen toonbank glijden. ‘Al ziet het ernaar uit dat u in de meeste basisbenodigdheden voorziet.’

Freda trok haar wenkbrauwen op. ‘Nou, u zou er nog van versted staan wat mensen verwachten dat we op voorraad hebben.’ Ze nam hem vluchtig in zich op. ‘Of misschien niet. Komt u uit Londen?’

Opnieuw wist hij dat het geen zin had om het te ontkennen. Al wist hij niet zeker wat hem had verraden. Zijn accent

was niet typisch Londens, meer een mengelmoes van alles, ontstaan door de plaatsen waar hij door de jaren heen had gewoond. Maar het was wel een overwegend zuidelijk accent. En ze had ook gelijk: hij bezat immers een flat in Pimlico die hij als 'thuis' beschouwde, ook al bleef hij er zelden langer dan een paar dagen. 'Ja,' zei hij.

'Je zult het leven hier waarschijnlijk een beetje anders vinden,' zei ze. 'Misschien wat te stil, in elk geval totdat je daaraan gewend bent. Maar iedereen kijkt naar elkaar om en als je behoefte hebt aan gezelschap vind je meestal wel een vriendelijk gezicht in de plaatselijke pub.'